

Nedolna Guberen.

Sile ste dve nati, edua blizu drug. Jedni vasi je bil lep mladeneč,
danu ni bilo, para; o drugi pa je bila lepa deklina, lepa kakor se
pajdadice. Bila sta pa oba ne le samo lepa o obraz, temuč njune
srca so bile še čistim nepokrajene. Za dušna in telesna enakost
ju je zedinila tudi kmalost o čisti ljubezni. Razdejala sta eden
drugemu svoje čute, in mislila sta, da sta tukaj na zemlji že
o raj. Ali kakor vsako naselje, se jima je tudi njuno kmalost
shatila. Deklica je namreč takor govela, da so je vsi mislili, zdaj
zdaj, bode zgasnila. Mladeneč jo je hodil pogosto obiskovat, in
ko gledel njo, da je o miru svoj, pot, ga srca o hosti bilo ob-
lečna žela. Ko vidi, da je tako žalostna, ga opreda, kaj da mu je.
Mu ji pove, da je njegova ljuba bolna, in da se zelo boji, da jo bode skoro
zgubil. Juna ga kotaj, in mu reče, naj pogleda kleti bregu, tam bode
nikaj videl. Mladeneč se spere na breg, in vidi dve svetilnici, o edni je luč
prez svetlo govela, o drugi pa je boče ugasniti. Razloži mu dela juna to
tako: „Svetilnica o svetlo luč jo pomeni tvoje življenje. Ljudi so, kakor
bo ta luč govela. Juna svetilnica pa pomeni tvoje ljube, ki bode
kmalost zgasnila. Zamorec pa pomeni jo smrti bledi, ako toliko volja iz
svoje svetilnice o njo odlija, da o njuni ne bode ne seč ne manj kakor o
tvoji. Potle je pa tudi tbi življenje, priklajšano in ugasniti bode o
tisti nji. Ne si torej, tako življenje svoje ljube, če te je volja, kakor pravi!“
„Hvala bogu!“ vsklikne radostno mladeneč, in hiti na breg, k svetilni-
cam. Videl so o graku, pa mislile nji, prijazne. Poti, kakor mu
je rekla juna, potle pa hiti odol se zahvalit teli jeni, pa ni je našel več.
Zaburjen o misli, kako da more ta juna biti, ide dalje. Ko pride do vasi,
uprasha dekle, ki je ravno po rade dila, kako se kaj bolnici godi, in ta mu
pove, da je jznitome bolji prihajja. Veselo hiti o hišico in se prepriča,
da je to res. Deklica popoldnava odtavi in ljube jej pove, kako jo je
opravil. Prepričana bta bila, da je bila nja dela juna, nati kajja.
Mladeneč si torej, brez da bi o kakou stopila, do smrti se gasta o lju-
bezni ostati. Tako jima je prilo o srečni ljubezni se sedem let.
Čez sedem let pa oba na eden dan zbolita in o miru o tisti nji
umrjeta. Kjudje so pravili, da so na bregu dve svetilnici vidili
tisti večer, o kterem ste zapovedou ogovrile. Bila sta oba poklo-
pana o tisti pred cerkvenimi vratmi in ljube so hodili k boji
službi po rminik grobih. Iz ostkega groba pa je prišastel dekljen in
cerkvenik vlat se prijemci jih je ovrastel, sholi in okoli. Čez leto
in den so izkopali groba. Kupli ste bile še čisto opranjeni,
serci pa ste bile še ede in iz vsakega je vstavl raso. Na nekik
kraj pa pravijo, da je iz divičnega srca prišastla bela lila,
iz mladenečnega srca pa rudeča roža. Glejte, tako si misli njune
čisto ljube.